

Sygn. akt V CSK 367/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko A. Sp. z o.o. w B.

o rozwiązanie spółki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 1551/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 marca 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na występowanie w sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., jednak żadna z nich nie występuje w niniejszej sprawie.

Po pierwsze, jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Po drugie, zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Kwestie przedstawione przez skarżącą nie odpowiadają jednak tej przesłance. Wszystkie one skupiają się wokół pojęcia „niemożności osiągnięcia celu spółki”, będącego warunkiem stosowania art. 271 pkt 1 k.s.h. – w istocie zaś rzeczy, do odpowiedzi na pytanie o sposób kwalifikacji z perspektywy tego przepisu określonych sytuacji faktycznych. Tak sformułowane problemy w oczywisty sposób nie mogą jednak wystarczyć do skutecznego powołania się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Odpowiedź na pytanie o możliwość stosowania art. 271 pkt 1 k.s.h. z natury rzeczy musi być udzielana w sposób indywidualny, przez sąd rozpoznający konkretną sprawę. Trudno w tym zakresie o sformułowanie bardziej ogólnych i uniwersalnych poglądów, które odpowiadałyby istotnemu zagadnieniu prawnemu w opisywanym wyżej rozumieniu. Z pewnością za problem tego rodzaju trudno uznać pytanie o możliwość uznania określonych okoliczności faktycznych za sytuację uniemożliwiającą „osiągnięcie celu spółki”. Kwesta ta jest zbyt kazuistyczna, by na jej tle możliwe było sformułowanie przez Sąd Najwyższy, w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej, uogólnionego poglądu prawnego. W konsekwencji, skarga kasacyjna mogłaby realizować w tym zakresie wyłącznie indywidualny interes stron postępowania, nie mając istotnego znaczenia z perspektywy celów publicznych – stanowiących jej istotę jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Po trzecie, mimo wskazania w treści skargi art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżąca w żaden sposób nie wyjaśniła, w czym upatruje podstaw wystąpienia tej przesłanki w sprawie. Jak można przypuszczać, łączy ją ona z twierdzeniem o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, traktując wskazane wyżej problemy jako równoczesne uzasadnienie obu tych przesłanek. W takim jednak wypadku brak byłoby podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania także w oparciu

o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Również w tym zakresie wskazane kwestie byłyby zbyt ogólne, by pogląd sformułowany na ich tle przez Sąd Najwyższy mógł w istotny sposób wykroczyć poza granice konkretnych okoliczności faktycznych sprawy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.